DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 4. DECEMBER 1975 [1]

Mario Costacurta
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 31/75

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — ansættelse — vurdering af ansøgningerne — udvælgelseskomité — forpligtelser*
   (Vedtægt for tjenestemænd i EF, bilag III, artikel 5)

2. *Tjenestemænd — ansættelse — vurdering af ansøgningerne — faglige kundskaber — ligestilling med et eksamensbevis — sammenligning — metode*
   (Vedtægt for tjenestemændene, artikel 5, bilag III, artikel 5)

1. Udvælgelseskomiteen ved en udvælgelsesprøve skal fyldestgørende begrunde resultaterne af sammenligningen af de af ansøgerne fremlagte kvalifikationsbeviser med de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fordrede kvalifikationer.
2. Den vanskelighed, der er forbundet med en sammenligning mellem en ansøgers faglige kundskaber og niveauet for en tilsvarende afsluttet uddannelse, kan hverken retfærdiggøre, at man undlader ethvert forsøg på en mere præcis analyse, eller at man undlader at opstille supplerende selektive kriterier.

I sag 31/75

MARIO COSTACURTA, tjenestemand ved De europæiske Fællesskaber, Luxembourg, 24 avenue de l'Arsenal, repræsenteret af advokat Ernest Arendt, Luxembourg, 34 B/IV rue Philippe-II, med valgt adresse på dennes kontor.

sagsøger

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Thomas F. Cusack som befuldmægtiget, med valgt bopæl i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver Mario Cervino, bâtiment CFL, place de la Gare,

sagsøgte

1 — Processprog: Fransk.

angående annullation af sagsøgtes afgørelse af 27. juni 1974, hvorved sagsøgeren nægtedes optagelse på listen over egnede ansøgere i den interne udvælgelsesprøve med henblik på etableringen af en reserveliste KOM/A/15/73, og af den afgørelse om afvisning af sagsøgerens administrative klage af 22. august 1974, der følger af sagsøgtes brev af 13. januar 1975,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: fungerende formand A. M. Donner, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under den skriftlige forhandling kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Sagsøgeren har fået bevis for fuldførelsen af sin italienske gymnasieuddannelse (klassisk afdeling) og har i to år fulgt kurser ved Conservatoire français des Arts et Métiers. Han trådte den 1. august 1966 i EKSF's Høje Myndigheds tjeneste som hjælpeansat i Publikationskontoret; den 1. oktober 1968 blev han fastansat i lønklasse C 3. Efter at han i juli 1971 efter anmodning var blevet overflyttet til generaldirektoratet for personale, blev han på ny ansat i Publikationskontoret som assistent i lønklasse B 3 pr. 1. juni 1972.

Efter at have indgivet ansøgning til intern udvælgelsesprøve KOM/A/15/73, som blev forberedt med henblik på oprettelsen af en reserveliste af fuldmægtige i stillingsgruppe A 7/A 6, fik han den 27. juni 1974 skriftlig meddelelse om, at han ikke var blevet optaget på den liste over egnede kandidater, som udvælgelseskomiteen havde udarbejdet. Som svar på en anmodning fra ham svarede Kommissionen ham den 5. august 1974, at begrundelsen for nægtelsen skyldtes »manglende bevis for universitetseksamen eller for hermed ligestillede faglige kundskaber«. Kommissionen tilføjede:

»Deres faglige kundskaber er faktisk blevet vurderet i relation til arbejdsområdet for en tjenestemand, der har afsluttet en universitetsuddannelse med embedseksamen, og som udfører opgaver i kategori A i den i personalevedtægtens artikel 5 forudsatte betydning«.

Den 22. august 1974 indgav sagsøgeren klage i medfør af vedtægtens artikel 90. Den blev besvaret den 13. januar 1975, hvori Kommissionen udtalte, at den ikke agtede at foretage nogen vurdering af udvælgelseskomiteens begrundelse.

Sagsøgeren indgav derfor nærværende søgsmål, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 18. marts 1975.

Den skriftlige procedure er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (1. afdeling) besluttet at indlede den mundtlige procedure uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøger nedlægger følgende påstand:

1. Nærværende søgsmål antages til realitetsbehandling.
2. Søgsmålet har fornødent grundlag.
   a) det udtales principalt:
      — Udvælgelseskomiteen, henholdsvis Kommissionen, har overtrådt vedtægtens artikel 25 og artikel 5 i vedtægtens bilag III;
      — at Kommissionen har begået magtfordrejning ved ikke at anerkende sagsøgerens faglige kundskaber på et tilsvarende niveau som en embedseksamen;
      — følgelig bør den trufne afgørelse annulleres og sagen hjemvises til Kommissionen;
   b) subsidiært:
      — Sagsøgeren indrømmes ret til ved alle retsmidler og navnlig sagkyndig erklæring at bevise, at han har faglige kundskaber, som kan sidestilles med en embedseksamen;
3. sagsøgte pålægges sagsomkostninger og de øvrige udgifter i forbindelse med retssagen.

Sagsøgte nedlægger følgende påstand:

1. det overlades til Domstolen af afgøre, om sagen bør antages til realitetsbehandling;
2. det statueres, at sagsøgerens søgsmål savner fornødent grundlag vedrørende samtlige søgsmålsgrunde, og sagsøgte frifindes herefter;
3. sagsøgeren pålægges sagsomkostningerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

a) Vedrørende antagelsen til realitetsbehandling

Kommissionen har i sit svarskrift anført, at spørgsmålet, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, må besvares benægtende, på grund af, at fristerne er overskredet, idet Domstolen i sin dom af 14. juni 1972 (Marcato mod Kommissionen, 44/71, Recueil 1972, s. 427) har statueret, at det eneste retsmiddel, som de pågældende har over for tilsvarende afgørelser fra udvælgelseskomiteerne, består i sagsanlæg for Domstolen uden forudgående klage for Kommissionen. Der blev ikke ved revisionen af vedtægten i 1972, hvorefter sagsanlæg for Domstolen først kan ske efter en administrativ procedure, foretaget nogen ændring af den regel, der er skabt af praksis, idet Kommissionen hverken har beføjelse til at ændre eller annullere en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, hvis uafhængighed og selvstændighed er nedfældet i selve vedtægten.

I øvrigt bør sagen indbringes for Domstolen inden for den frist på tre måneder, der er fastsat i artikel 91. I det foreliggende tilfælde er denne frist imidlertid ikke overholdt.

Sagsøgeren har indvendt, at han ved at indgive administrativ klage til Kommissionen har handlet i overensstemmelse med Domstolens praksis, idet denne har godkendt en sædvane, der var blevet fulgt af tjenestemændene, og som var blevet ophøjet til en retsregel i den ny udformning af vedtægtens artikel 91, hvori det hedder, at »en klage kan kun antages til påkendelse ved De europæiske Fællesskabers Domstol når: — der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2 inden for den deri fastsatte frist, og — denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.«

Sagsøgte har hertil anført, at selv om Domstolen i sin dom af 15. marts 1973 (Marcato/Kommissionen, 37/72, Recueil 1973, s. 361) undtagelsesvis statuerede, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, var dette begrundet i en billighedsbetragtning, som ikke nødvendigvis bør overføres på den foreliggende sag, der er anlagt to år efter afsigelsen af den nævnte dom, og medens den nævnte retsgrundsætning var kendt, om ikke almindelig bekendt.

b) Vedrørende realiteten

1. Vedrørende den første søgsmålsgrund: overtrædelse af vedtægtens artikel 25 og af artikel 5 i dens bilag III

Sagsøgeren har gjort gældende, at han var blevet udelukket fra udvælgelsesprøvens første led — vurderingen af ansøgningerne — i strid med de krav, som Domstolen opstillede i sag 44/71, der er nævnt ovenfor, og i henhold til hvilke »da denne sammenholdelse (af ansøgningerne) sker på grundlag af objektive kriterier, som i øvrigt er kendt af enhver af ansøgerne for så vidt det angår ham, skal dens resultater begrundes på fyldestgørende måde«, og Kommissionen kan ikke nøjes med at angive »hvilke kvalifikationer sagsøgeren var anset for ikke at besidde«.

Det følger heraf, at vedtægtens artikel 25 og artikel 5 i dens bilag III er overtrådt, da sagsøgerens faglige erfaring kunne sammenlignes med de øvrige optagne ansøgeres.

Kommissionen har hertil anført, at sagsøgeren udelukkende anfægter første afsnit af den pågældende begrundelse og overser rækkevidden og betydningen af andet afsnit. Den omtvistede udvælgelsesprøve blev iværksat til oprettelse af en reserveliste med henblik på besættelse af stillinger i kategori A, stillingsgruppe 6/7, inden for arbejdsområdet »trykning og offentliggørelse«. Den ansøger, der sad inde med et afgangsbevis fra et universitet, eller som havde faglige kundskaber på tilsvarende niveau, skulle *desuden* besidde en vis erfaring, *som svarede til arbejdet.* For at være i stand til at sammenligne erfaringsniveauet med de intellektuelle kundskaber hos en person med afgangseksamen fra et universitet sammenlignede udvælgelseskomiteen niveauet for de ansøgere, der ikke havde universitetseksamen, med en abstrakt beskrivelse af de opgaver, som en tjenestemand, der havde en afgangseksamen fra et universitet, og som varetog visse opgaver inden for sagsbehandling, analyse og ledelse, havde. Udvælgelseskomiteen har i sin begrundelse redegjort for, i hvilket omfang sagsøgeren efter dens opfattelse ikke opfyldte betingelserne for adgang til prøverne. Det bekræftes af Domstolens faste praksis, at det på ingen måde er nødvendigt at redegøre for »begrundelsernes begrundelse«, og at selv en summarisk begrundelse — når blot den er klar — opfylder kravene i vedtægtens artikel 25.

Selv en »sagsbehandlende« tjenestemand, der har fået pålagt et arbejde, som beskrevet i bedømmelsen af sagsøgeren gennem en periode på blot to år, kan ikke hævde at have et kundskabsniveau, svarende til en universitetseksamen. Efter hans overgang til kategori B (i juni 1972) har sagsøgeren arbejdet som maskinsætter. Medens han var tilknyttet personaleafdelingen, fortsatte han med at oppebære et særligt engangstillæg, hvilket antyder, at hans arbejde for mindst 50 procents

vedkommende var maskinskrivning. Varigheden af hans arbejde i kategori B var klart utilstrækkeligt til at opveje hans manglende universitetseksamen og kunne derfor ikke tages i betragtning af udvælgelseskomiteen.

Sagsøgeren har herimod anført, at sammenlignet med Domstolens faste praksis indeholder andet afsnit i udvælgelseskomiteens afgørelse lige så lidt som det første nogen faktisk eller retligt tilstrækkelig begrundelse. Kommissionen har simpelthen henvist til vedtægtens artikel 5 uden at gøre rede for de kriterier, som har kunnet lede den.

Kommissionen har heroverfor indvendt, at de »præcise kriterier«, som sagsøger ønskede i det foreliggende tilfælde, var uden større interesse. Der var alene tale om en intern udvælgelsesprøve inden for et ret begrænset område, som principielt var åbent for tjenestemænd i kategori B, hvis faglige kundskaber vanskeligt kunne sammenlignes med en universitetseksamen. Udvælgelseskomiteen afholdt sig fra på forhånd at opstille kriterierne for vurdering af disse ansøgeres faglige kundskaber alene på baggrund af denne erfarings varighed. Der blev i øvrigt heller ikke på forhånd fastlagt andre vurderingskriterier såsom kvaliteten af de faglige kundskaber eller graden af disses overensstemmelse med arbejdsområdet for en tjenestemand, der havde en universitetseksamen, hvilke kriterier i sig selv kun var elementer i nogle vurderinger, der ikke ville kunne løse problemet om den vanskelige sammenholdelse af et fagligt kundskabsniveau med de intellektuelle kundskaber hos en person med en universitetseksamen.

2. Vedrørende anden søgsmålsgrund: magtfordrejning

Sagsøgeren påstod, at kun de færreste af ansøgerne ved den omtvistede udvælgelsesprøve havde en universitetseksamen. Sagsøgeren havde deltaget i de interne udvælgelsesprøver nr. 152/70 og B 76 med henblik på ansættelse af korrekturlæsere i lønklasse B 3/B 2, ved hvilke de herrer Mendosa og Sergio, ligeledes tjenestemænd ved Publikationskontoret og ligeledes uden universitetseksamen, var blevet placeret lavere end han selv. Disse tjenestemænd fik imidlertid adgang til at deltage i den omtvistede udvælgelsesprøve, hvorved administrationen erkendte, at sagsøgeren sad inde med tilstrækkelige faglige kundskaber.

Sagsøgte gjorde gældende, at Mendosa faktisk havde været ansat i lønklasse B siden 1970 efter at have været »freelance«-korrekturlæser fra 1967 til 1970. Det fremgår af hans bedømmelse, at han siden sommeren 1972 har medvirket ved udarbejdelsen af tekster offentliggjort inden for rammerne of landbrugsforordningerne, hvilken omstændighed uden tvivl har påvirket udvælgelseskomiteen.

Sergio tiltrådte tjenesten ved Kommissionen den 9. oktober 1967 som lokalt ansat, og havde på det tidspunkt, hvor han indgav sin ansøgning til den omtvistede udvælgelsesprøve, arbejdet tre år som kontorist i en italiensk kommunal forvaltning, fire som sætter eller maskinsætter i trykkeriet, tre år i forskellige forvaltningsmæssige funktioner, men med forbindelse med trykkeri- og forlagsvirksomhed samt seks måneder som korrekturlæser. Hans erfaring er således betydeligt større end sagsøgerens. Hans faglige kundskaber synes afgjort vanskelig sammenlignelige med en persons, der har taget en universitetseksamen, men sagsøgte er ikke kompetent til at svare i stedet for udvælgelseskomiteen, som ikke behøver at begrunde sine »positive« afgørelser. Den omstændighed, at Domstolen kan anse Sergio's adgang til udvælgelsesprøven som en mangel, kan hverken bevirke, at hele udvælgelsesprøven må annulleres, eller konstituere et klagepunkt mod sagsøgeren, der objektivt ikke kunne få adgang til udvælgelsesprøven.

Sagsøgeren har hertil anført, at han opfylder de kriterier, Kommissionen tager i betragtning:

a) Kriteriet den generelle karakter af de kvalifikationer, der kræves af en tjenestemand i kategori A

I overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøve fremgår det ganske vist af bedømmelsen af sagsøgeren, at han ligesom Mendosa var »sagsbehandlende tjenestemand, der inden for rammerne af generelle retningslinjer skal udføre vanskeligt og indviklet arbejde vedrørende trykning«. Udvælgelsesprøven havde ikke fastsat varigheden af den faglige erfaring, der skulle tages i betragtning som svarende til en universitetseksamen. I øvrigt har Domstolen i sin dom af 14. juli 1965 (Alvino og 21 andre sagsøgere, 18 og 19/64, Recueil, s. 972), udtalt, at:

»Det forhold, at man arbejder fagligt på et niveau, som kan sammenlignes med det arbejdsområde, som er tildelt en tjenestemand, der har fuldført en universitetsuddannelse med adgangseksamen, og som udfører arbejde under kategori A i vedtægtens forstand, er allerede i sig selv tilstrækkeligt til at vise, at tjenestemanden ... har ... ligestillede faglige kundskaber ...«.

Til sidst afviser sagsøgeren sagsøgtes argument vedrørende det særlige engangstillæg.

b) Kriteriet arbejdsområdet for de stillinger, der skal besættes

Alene ansøgeren Beltrano blev udskilt på grund af manglende faglige kundskaber af relevans for arbejdet; dette var imidlertid ikke tilfældet for sagsøgerens vedkommende.

c) Kriteriet forbindelse mellem erhvervede kundskaber og området »trykning og publikation«

Sagsøgerens faglige kundskaber kan sammenholdes med og er måske endda større end de øvrige ansøgeres: Han tiltrådte tjenesten ved Publikationskontoret, halvandet år før Mendosa startede der som free-lance-ansat. Deres løbebaner havde været identiske, siden de på samme dag blev udnævnt i lønklasse B 3. I øvrigt har alle assisterende korrekturlæsere, herunder sagsøgeren, og ikke blot Mendosa medvirket ved forberedelsen af forordningerne.

For så vidt angår Sergio, der blev udnævnt til kategori B i 1973, og som på det tidspunkt, da han indgav sin ansøgning til den omtvistede udvælgelsesprøve, havde arbejdet fire år som sætter eller maskinsætter i trykkeriet og kun seks måneder som korrekturlæser, var hans erfaring meget ringere end sagsøgerens, der på samme tidspunkt havde været maskinsætter i fem år og assisterende korrekturlæser i tre.

Selv om Sergio og Mendosa ikke havde bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, viser dette ikke, at det samme ville have været tilfældet for sagsøgerens vedkommende.

Følgelig kan udvælgelsesprøven ikke udgøre noget lovligt grundlag for udnævnelser og forfremmelser.

Sagsøgeren har herimod indvendt, at funktionerne for kategori A, således som de klart er udtrykt i andet afsnit i vedtægtens artikel 5, stk. 1, ikke blot er sagsbehandlende, men «... en styrings-(sagsbehandler) eller en rådgivende funktion, der kræver universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber«.

De vurderinger, som indeholdes i en bedømmelse, vedrører udelukkende den enkelte tjenestemand, hans personlige og individuelle fortjeneste. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan drage en hvilken som helt konklusion af denne vurdering vedrørende det niveau, de kvalifikationer eller den grad af erfaring, som er opnået ved dette arbejde. Arbejdet som korrekturlæser hører praktisk talt udelukkende under kategori B. En (maskin-) sætter under kategori C. De faglige kundskaber, som sagsøgeren har opnået ved at arbejde

som (maskin-) sætter, kan på ingen måde tages i betragtning som kvalifikationsbeviser til en udvælgelsesprøve, som er beregnet til at besætte stillinger i kategori A.

Sagsøgte har ikke søgt at bestride, at sagsøgeren har »... en vis erfaring, som er relevant for funktionen«, men man bør ikke overse, at det her drejer sig om den anden af to betingelser for adgang til prøverne, som klart adskilte sig fra den første. Det følger af udvælgelseskomiteens afgørelse, at denne har udelukket sagsøgeren på grund af manglende kvalifikationsbeviser alene med henblik på den første adgangsbetingelse. Den omstændighed, at sagsøgeren i 1967 bestod en udvælgelsesprøve med henblik på besættelse af stillinger i kategori B, er uden betydning.

Sagsøgerens faglige kundskaber kan hverken sammenlignes med eller er større end kundskaberne hos de andre ansøgere, som fik adgang til at deltage i prøverne. Sagsøgerens kundskaber befandt sig indtil 1971 blot på et rent udøvende plan.

Mendosa begyndte derimod i 1967 som »free-lance«-korrekturlæser, hvilken funktion sagsøgeren først udførte, da han i juni 1972 blev udnævnt i kategori B. For så vidt angår Mendosa's medvirken ved forberedelsen af forordninger inden for landbrugsordningerne, bør det nævnes, at korrekturlæserne i Publikationsafdelingen (som sagsøgeren tilhører) kun medvirkede til forberedelsen af forordninger i det omfang, hvori disse offentliggøres i andre publikationer end Tidende, og vel at mærke efter deres kundgørelse i Tidende.

Sergio havde i cirka tre år arbejdet i generaldirektoratet IX i Bruxelles (1970-1973). Hans erfaring derfra var broget og medførte helt klart et vist ansvar, inden han blev udnævnt til assisterende korrekturlæser (i lønklasse B 3) ved Publikationskontoret. Han har siden september 1972 tilhørt kategori B.

I øvrigt havde sagsøgeren på det tidspunkt, hvor han ansøgte om at deltage i den anfægtede udvælgelsesprøve, erfaring som assisterende korrekturlæser på omkring to år, og ikke tre. Hans udnævnelse til assisterende korrekturlæser ved kontoret havde virkning fra den 1. juni 1972. Fristen for indgivelsen af ansøgninger til den omtvistede udvælgelsesprøve udløb den 25. februar 1974, og udvælgelsesprøven fandt sted i løbet af juni og juli måned samme år.

Sagsøgeren, repræsenteret af advokat Decker, Luxembourg, og Kommissionen repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Cusack som befuldmægtiget, har fremsat deres mundtlige indlæg i retsmødet den 30. oktober 1975;

generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 20. november 1975.

Præmisser

1 Ved søgsmålet, der blev registreret på Domstolens justitskontor den 18. marts 1975, søges opnået annullation af sagsøgtes afgørelse af 27. juni 1974, bekræftet i skrivelse af 5. august samme år, hvori det blev meddelt sagsøgeren, at hans ansøgning til udvælgelsesprøve KOM/A/15/73, iværksat for at oprette en reserveliste til ansættelse af fuldmægtige i lønklasse A 7/A 6 med henblik på besættelsen af stillinger i denne lønklasse inden for »trykning og publikation«,

ikke var blevet fremmet af udvælgelseskomiteen, samt annullation af den i Kommissionens skrivelse af 13. januar 1975 indeholdte afgørelse om afvisning af den af sagsøgeren den 22. august 1974 indbragte administrative klage.

Vedrørende antagelsen til realitetsbehandling

2 Sagsøgte har bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling, fordi sagsøgeren ikke har overholdt den frist, som er fastsat i tjenestemandsvedtægtens artikel 91;

3 ved ændringen af denne vedtægt i 1972 skete der ifølge sagsøgte ikke nogen ændring af den regel, i henhold til hvilken det eneste retsmiddel, som de pågældende råder over med henblik på sådanne afgørelser, består i at anlægge sag ved Domstolen uden forudgående klage til Kommissionen, da denne ikke har beføjelse til at ændre eller annullere en afgørelse fra en udvælgelseskomité;

4 de billighedsbetragtninger, som undtagelsesvis blev anerkendt i tidligere sager, kan ifølge sagsøgte ikke gælde her, da den nævnte regel er kendt, eller endda almindelig bekendt.

5 Da de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag imidlertid indtraf, efter at den nye vedtægt var trådt i kraft, ville det stride mod al billighed strengt at kræve af sagsøgeren, at han har fulgt den fremgangsmåde, som klart er fastsat i den ændrede udgave af artiklerne 90 og 91.

6 Under de mundtlige forhandlinger har Kommissionen bebrejdet sagsøgeren, at han først sendte sin klage, efter at udvælgelseskomiteen, der havde afsluttet sine opgaver og forelagt sin rapport for ansættelsesmyndigheden, var ophørt med sine funktioner.

7 Det påhvilede imidlertid Kommissionen at forelægge udvælgelseskomiteen den første anmodning om en forklaring, som sagsøgeren indgav den 28. juni 1974, det vil sige inden prøvernes afholdelse.

Vedrørende realiteten

8 Sagsøgeren har gjort gældende, at udvælgelseskomiteen har overtrådt vedtægtens artikel 25 og artikel 5 i dens bilag III, fordi den ikke i tilstrækkeligt omfang har begrundet afgørelsen om ikke at give ham adgang til den omtvistede udvælgelsesprøve;

9 rapporten fra udvælgelseskomiteen og sagsøgtes bekræftende brev af 5. august 1974 har ifølge sagsøgeren — ved at henvise til »manglende bevis for universitetseksamen eller for hermed ligestillede faglige kundskaber« og mangel på en vis erfaring af betydning for arbejdet — blot henholdt sig til vedtægtens artikel 5 uden at anføre tilstrækkeligt klare kriterier.

10 En udvælgelseskomités arbejde består i det mindste af to adskilte stadier, nemlig for det første vurderingen af ansøgningerne for at udskille de ansøgere, der skal gives adgang til udvælgelsesprøven, og for det andet vurderingen af ansøgernes egnethed til at beklæde stillingerne med henblik på at opstille en liste over egnede ansøgere;

11 det andet stadium er først og fremmest af sammenlignende karakter og er af denne grund omgærdet med den fortrolighed, der er forbundet med en udvælgelseskomités arbejde, medens det første stadium især ved en udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser består i en sammenligning af de af ansøgerne fremlagte kvalifikationsbeviser med de i meddelelsen om udvælgelsesprøven fordrede kvalifikationer;

12 da denne sammenholdelse sker på grundlag af objektive kriterier, som i øvrigt er kendt af enhver af ansøgerne, for så vidt de angår ham, skal dens resultater begrundes på fyldestgørende måde.

13 Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag, da det i udvælgelseskomiteens rapport og brevet fra administrationen af 5. august blot anføres: »Deres faglige kundskaber er... blevet vurderet i relation til arbejdsområdet for en tjenestemand, der har afsluttet en universitetsuddannelse med embedseksamen, og som udfører opgaver i kategori A i den i personalevedtægtens artikel 5 forudsatte betydning«;

14 den vanskelighed, der er forbundet med en sådan sammenligning, kan hverken retfærdiggøre, at man undlader ethvert forsøg på en mere præcis analyse, eller at man undlader at opstille supplerende selektive kriterier.

15 Udvælgelsesprøve KOM/A/15/73 skulle imidlertid føre til oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i stillingsgruppen A 7/A 6;

16 følgelig har udelukkelsen af sagsøgeren fra listen over ansøgere ikke fået indvirkning på, hvilke personer, som udvælgelseskomiteen optog på denne liste, fordi de opfyldte de betingelser, som var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven;

17 sagsøgerens rettigheder vil være tilstrækkeligt beskyttet, hvis udvælgelseskomiteen på ny overvejer spørgsmålet, om sagsøgeren er egnet til et blive optaget på listen over ansøgere, og, hvis dette er tilfældet, giver ham adgang til udvælgelsesprøven, uden at den af udvælgelseskomiteen allerede foretagne udvælgelse påvirkes heraf;

18 følgelig er det tilstrækkeligt at annullere udvælgelseskomiteens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven samt Kommissionens beslutning om at afvise sagsøgerens administrative klage af 22. august 1974.

19 Da sagsøgeren har fået medhold i sin første søgsmålsgrund, er der ikke grund til at behandle den anden søgsmålsgrund.

Vedrørende sagsomkostningerne

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

21 i det foreliggende tilfælde har Kommissionen tabt sagen, hvorfor den bør afholde sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **den afgørelse, hvorved udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/15/73 har nægtet at optage sagsøgeren på listen over egnede ansøgere samt den afgørelse om afvisning, der følger af Kommissionens brev af 13. januar 1975, bør ophæves.**

2. **Kommissionen bør afholde samtlige sagsomkostninger.**

Donner Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 4. december 1975.

Justitssekretær

A. Van Houtte

Stedfortrædende formand

A. M. Donner

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 20. NOVEMBER 1975 [1]

Høje Ret.

Sagsøgeren i denne sag, Mario Costacurta, nød det privilegium at få en gymnasieuddannelse i Italien, i den såkaldte „klassiske" linje. Han gik aldrig på universitetet, men studerede i to år i en teknisk højskole i Frankrig under Conservatoire des Arts et Métiers. Det er ikke oplyst for Domstolen, hvad han studerede dér, ej heller, om disse studier blev afsluttet med noget eksamensbevis.

I 1966 blev sagsøgeren antaget i EFSF som maskinsætter i Publikationskontoret. Efter først at have været ansat i det nævnte kontor som lokalt ansat og derefter hjælpeansat, blev han den 1. april 1969 fastansat i lønklasse C 3. I juli 1967 deltog han i en udvælgelsesprøve an-

1 — Oversat fra engelsk.